

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/39/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3509201337
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3509201337.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi P. C., bytom L. C. nad E., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom Fedinova 9, Bratislava, IČO: 42 260 086, zastúpeného HKP Legal, s.r.o., so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 282,37 eur s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti výroku v časti III. rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 7. decembra 2012, č. k. 9Cb/14/2012-99, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v III. časti výroku **p o t v r d z u j e .**

Vedľajší účastník na strane odporcu je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 19,33 eur, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 256,61 eur, 8 % ročný úrok z omeškania zo sumy 194,15 eur za dobu od 21.07.2006 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Zároveň odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku v sume 13,20 eur a náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 57,48 eur. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh predchodcu navrhovateľa - GE Money, a.s., ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 243,54 eur, 0,1 % denného úroku z omeškania zo sumy 194,15 eur od 21.07.2006 do zaplatenia, zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 38,83 eur, je dôvodný len čiastočne a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ bol v konaní čiastočne úspešný, a to v rozsahu cca 90 % (uplatnená suma 282,37 eur, priznaná suma 256,61 eur), odporca bol úspešný v rozsahu cca 10 %, preto navrhovateľovi patrí náhrada trov konania v rozsahu 80 %. Trovy navrhovateľa pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku z návrhu v sume 16,50 eur a z trov právneho zastúpenia, ktoré určil podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Právny zástupca navrhovateľa uskutočnil tieto úkony právnej pomoci, a to prevzatie veci, za čo mu patrí odmena vo výške 23,24 eur (§ 10 ods. I a § 14 ods. I písm. a/ citovanej vyhlášky), podanie návrhu na súd dňa 16.03.2009, za čo mu patrí odmena vo výške 23,24 eur (§ 10 ods. I a § 14 ods. I písm. c/ citovanej vyhlášky). Celkove tak tarifná odmena predstavuje 46,48 eur. Ku každému úkonu patrí paušálna suma náhrad - v roku 2009 vo výške 6,95 eur, paušálna náhrada potom za oba úkony predstavuje 13,90 eur. Celkove sú potom trovy právneho zastúpenia vo výške 60,38 eur. K nim patrí DPH (19 % ročne), keďže právny zástupca navrhovateľa preukázal, že je platcom tejto dane. Trovy právneho zastúpenia by tak patrili vo výške 71,85 eur. Z takto určených trov právneho zastúpenia patrí navrhovateľovi 57,48 eur. Odporca bol preto spolu s vedľajším účastníkom zaviazaný k zaplateniu trov konania spočívajúcich

v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 13,20 eur (80 %) a k zaplateniu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 57,48 eur. Navrhovateľ si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia i za ďalší úkon právnej pomoci - pokus o zmier. Súd prvého stupňa uviedol, že v danom prípade nešlo o účelne vynaložené trovy. V prípade zaslania pokusu o zmier protistrane sa nejedná o úkon, ktorý je nevyhnutný k uplatneniu práva na súde. Súd prvého stupňa k náhrade trov konania zaviazal i vedľajšieho účastníka s poukazom na § 93 ods. 1, 2, 4 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku vo výroku o trovách konania navrhovateľa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej zaviazal vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania zrušil a zároveň si uplatnil aj trovy odvolacieho konania vo výške 29,29 eur. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Uviedol, že nevidí žiaden dôvod, prečo by mal byť zaviazaný na náhradu trov konania s odporcom spoločne a nerozdielne, nakoľko do konania vstúpil z vlastného podnetu za účelom ochrany práv spotrebiteľa (odporcu), pričom navrhovateľovi svojim úkonom nespôsobil žiadne navýšenie účelne vynaložených trov konania. Dôvodil, že legitímáciu na vstup do konania mu dáva samotný zákon, a to zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Súd prvého stupňa mal rozlišovať skupiny vedľajšieho účastníctva aj vo vzťahu k znášaniu náhrady trov konania. Vedľajší účastník mal za to, že aplikáciou právneho názoru súdu prvého stupňa by došlo k popieraniu účelu existencie združení na ochranu práv spotrebiteľov, čo by bolo v priamom rozpore s cieľmi Zmluvy o fungovaní EÚ, ako aj Charty základných práv EÚ.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril navrhovateľ a navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 19,33 eur. Navrhovateľ považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.6Co/330/2012. Navrhovateľ citoval z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. a vyvodil, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa na tento účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na ich stav a vôľu odporcu, pričom pred oznámením o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej veci. Združenie opakuje procesné podania nadbytočne, bez uvedenia nových skutočností, týkajúcich sa predmetu sporu. K obdobnému záveru dospel i Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012 a Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/91/2012. Záverom navrhovateľ zastával názor, že vedľajší účastník sa zúčastňuje nielen na úspechu účastníka, na stranu ktorého vstúpil, ale zároveň je povinný znášať dôsledky neúspechu tejto strany.

Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v odvolaní napadnutej časti potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu spoločne a nerozdielne zaplatiť náhradu trov konania navrhovateľovi. Rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti nebol napadnutý účastníkmi, nadobudol právoplatnosť, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti nepreskúmal (§ 206 O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu.

Ustanovenie § 142 O.s.p. upravuje rozhodovanie o náhrade trov konania podľa miery úspechu účastníka v konaní. Je založené na zásade zodpovednosti za výsledok alebo na zásade úspechu ako základnom princípe určujúcom, ktorý z účastníkov v konečnom dôsledku poniesie ťarchu všetkých súdnych trov. Predpokladom, splnením ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania, je v prvom rade plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním petitu návrhu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej.

Pokiaľ ide o rozsah náhrady trov konania, je v posudzovanom prípade potrebné vychádzať zo základnej zásady vyplývajúcej z ustanovenia § 142 O.s.p., a to miery úspechu vo veci. Len ak má účastník plný úspech vo veci, prizná sa mu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. celá náhrada trov konania. Ak mal účastník úspech len čiastočný, náhrada trov sa podľa § 142 ods. 2 O.s.p. pomerne rozdelí, prípadne (ak úspech vyváži neúspech) súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa sa pri určení rozsahu trov konania týmito zásadami riadil.

Posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa v zmysle podaného odvolania vedľajšieho účastníka spočívalo na právnom posúdení otázky, či vzniká povinnosť nahradiť trovy konania navrhovateľa aj vedľajšiemu účastníkovi podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p., podporujúceho v konaní neúspešného odporcu, a či sa takáto povinnosť vzťahuje aj na trovy, ktoré navrhovateľ vynaložil v štádiu konania, kedy vedľajší účastník v konaní ešte nevystupoval. So zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa (ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení O.s.p. o náhrade trov konania (ustanovenie § 142 až § 150 O.s.p.), ktorá by na nový inštitút reagovala. Súčasne ani samotná právna úprava uvedeného inštitútu problematiku náhrady trov konania neupravuje. Nie je tak daný žiaden zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá zaväzovala k náhrade trov aj vedľajšieho účastníka, a to solidárne s účastníkom, ktorého podporoval.

Záver, že povinnosť nahradiť trovy konania v stanovených prípadoch ťaží aj vedľajšieho účastníka, vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti, ako účastník. Koná však iba sám za seba. Pokiaľ teda Občiansky súdny poriadok nevyhradzuje práva a povinnosti v konaní iba niektorému z účastníkov, teda výslovne navrhovateľovi (napr. dispozícia s návrhom) alebo odporcovi (napr. súhlas so späťvzatím), je potrebné všetky ostatné práva a povinnosti, dané Občianskym súdnym poriadkom všeobecne účastníkovi konania, považovať aj za práva a povinnosti vedľajšieho účastníka. Pretože ustanovenia § 142 O.s.p., použité aj v danom prípade, neviažu povinnosť nahradiť trovy konania výslovne na navrhovateľa či odporcu, ale vo všeobecnosti na účastníka, zakladá uvedené ustanovenie povinnosť nahradiť trovy konania aj vedľajšiemu účastníkovi.

Správny nie je ani názor vedľajšieho účastníka, že jeho povinnosť náhrady trov sa nemôže týkať trov vzniknutých pred jeho vstupom do konania. Takýto názor vychádza z predpokladu, že rozhodujúcim kritériom je časové hľadisko vzniku trov. Ustanovenie § 142 O.s.p. a všeobecne právna úprava náhrady trov konania však vôbec nevychádza z časového hľadiska vzniku trov. Naopak, kľúčovým pojmom je tu účelnosť vynaložených trov. Pokiaľ teda na strane účastníka vzniká povinnosť nahradiť trovy konania, nie je pre jej rozsah rozhodujúce, kedy v konaní tieto trovy vznikli, ale to, či boli vo vzťahu k nemu účelne vynaložené. Účel zaplatenia súdneho poplatku, prevzatia zastúpenia, podania návrhu, ale ani iných úkonov nie je daný v jednom okamžiku a nikdy viac, ale všetky uvedené úkony sú potrebné pre celé konanie a jeho ďalší priebeh nie je bez nich možný, i keď sú vykonané v jednom konkrétnom čase.

Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ vedľajší účastník vystupuje na strane účastníka, u ktorého je daná povinnosť nahradiť trovy konania podľa ustanovení § 142 O.s.p., je takáto povinnosť daná i na strane vedľajšieho účastníka, a to bez ohľadu na to, či sa vznik nahradzovaných trov časovo kryje s jeho účasťou v konaní. Čo sa týka formy takéhoto spoločného záväzku, je potrebné vychádzať z princípu zodpovednosti za výsledok konania, ktorý ovláda problematiku náhrady trov konania. Plnej zodpovednosti za výsledok konania potom zodpovedá také rozhodnutie súdu, ktoré zaviazuje účastníka a vedľajšieho účastníka na jeho strane k solidárnej povinnosti. Pri akejkoľvek inej forme by bolo zhoršené veriteľské postavenie účastníka, oprávneného na náhradu trov konania, čo by na neho prenášalo časť zodpovednosti za výsledok konania. Pre takéto zhoršenie by preto museli byť dané dôvody na jeho strane.

Odvolací súd na záver dodáva, že vedľajší účastník, hoci v konaní zostáva treťou osobou, má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, ku ktorému sa pridružil podľa § 93 ods. 4 O.s.p., a preto pre prípad procesného neúspechu má povinnosť rovnako ako procesne neúspešný účastník zaplatiť procesne úspešnému účastníkovi náhradu trov konania. Preto súd prvého stupňa správne uložil

povinnosť procesne neúspešnému odporcovi ako i vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, zaplatiť navrhovateľovi trovy konania spoločne a nerozdielne. Odvolací súd dodáva, že výšku týchto trov vedľajší účastník v podanom odvolaní ani nerozporoval.

Z týchto dôvodov odvolací súd dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 19,33 eur. Predmetom odvolacieho konania bola suma 70,68 eur, predstavujúca náhradu trov prvostupňového konania, a preto navrhovateľovi patrí náhrada trov odvolacieho konania, spočívajúca v odmene za právne zastúpenie podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (v znení účinnom do 30.06.2013), vypočítaná z tejto hodnoty za 1 úkon právnej pomoci 16,60 eur, znížená na polovicu základnej sadzby, t. j. 8,30 eur za podanie vyjadrenia k odvolaniu vedľajšieho účastníka, režijný paušál 7,81 eur, 20 % DPH t. j. 3,22 eur, spolu trovy odvolacieho konania vo výške 19,33 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.